

Ongepast Lekker

Ongepast Lekker

Kathleen M. Brown

Schrijver: Kathleen M. Brown
Coverontwerp: Brave New Books
ISBN: 9789465205380
© <Kathleen M. Brown

1. De Buurman

Het begon als een grap. Een opmerking, laat op de avond, toen ze samen onder de dekens lagen. Nina lag met haar hoofd op Lars' borst, luisterend naar het ritme van zijn ademhaling, terwijl haar hand cirkels trok over zijn huid.

“Weet je wie knap is?” had ze gefluisterd.

“Hmm?”

“Thomas. Van hiernaast. Die met die krullen en die stomme hoodie.”

Lars had gelachen, slaperig en warm. “Die van de mountainbike en de altijd kapotte sporttas?”

“Die ja.”

Hij draaide zich naar haar toe. “Zou je hem doen?”

Ze aarzelde, maar niet echt. “Misschien... als jij ook kijkt.”

Het was een spel geworden. Een spel dat zich steeds verder in hun gesprekken nestelde. Soms, als ze in bed lagen, fluisterde Lars dingen die haar deed blozen. Soms, als Nina zichzelf aanraakte onder de douche, stelde ze zich voor hoe Thomas haar zou aankijken, hoe Lars dat zou zien, hoe ze zich tussen hen in zou voelen — gedragen, begerenswaardig, gretig.

Het bleef bij woorden. Tot vandaag.

Het was een druilerige woensdagmiddag toen hij ineens in hun deuropening stond. Zijn haar nat van het zweet, hoodie half van zijn schouder gegleden, zijn blik verontschuldigend.

“Mag ik misschien even bij jullie douchen?” vroeg hij. “Het warme water is ermee gekapt.”

Nina stond in de woonkamer, een mok thee in haar hand. Ze keek naar hem, haar ogen iets te lang rustend op de druppel zweet die zijn slaap afgleed. Lars kwam net van boven en bleef naast haar staan. Zijn hand raakte de hare, achteloos, maar betekenisvol.

Er viel een stilte. Geen ongemakkelijke. Meer een geladen soort pauze. Alsof iemand een spel had stilgezet en nu vroeg: *Wil je écht verdergaan?*

“Tuurlijk,” zei Lars uiteindelijk. “Loop maar door.”

De badkamer was klein, maar gezellig. Een plantje aan het raam, warme tegels, een geur van eucalyptus. Even later hoorde Nina het water stromen, en hoe de stoom langzaam de gang in kroop.

Ze stond in de deuropening met een handdoek. Een extra, zogenaamd. Haar blik gleed over zijn lichaam: zijn rug, nat en glanzend. De handdoek om zijn middel hing losjes, gevaarlijk losjes. Haar hand raakte even zijn schouder. Gewoon, een klein gebaar. Maar ze voelde de warmte onder haar vingertoppen, de spanning in zijn spieren.

Hij draaide zijn hoofd iets. Niet helemaal. Maar genoeg. En toen stond Lars daar, achter haar.

Ze keek niet eens om. Ze voelde hem. Zijn hand op haar heup, zijn ademhaling vlak achter haar oor. Ze wist dat hij het zag. Dat hij dit wilde. Al lang.

“Blijf gewoon zo staan,” fluisterde Nina tegen Thomas. Haar stem trilde net een beetje, maar het was geen angst. Het was anticipatie. Ze liet haar hand langzaam zakken langs zijn rug, tot bij de rand van de handdoek.

Thomas draaide zich om. Zijn ogen waren donkerder dan gewoonlijk. Zachter ook. Alsof hij iets voelde dat hij zelf nog niet helemaal begreep.

“Zijn jullie zeker?” vroeg hij.

Ze knikte. “We willen jou. Allebei. Maar ik wil dat jij mij eerst wil. Helemaal.”

Een kort moment lang was het alsof de lucht tussen hen trilde. En toen, zonder verdere woorden, leidde ze hem naar de slaapkamer.

De kamer vulde zich met iets onzichtbaars. Geen geluid, geen geur. Maar wel voelbaar. Kleren gleden van lichamen, niet gehaast maar vanzelfsprekend. Alsof dit moment al lang ergens had liggen wachten en nu eindelijk werd uitgepakt.

Nina werd op het bed gelegd — met zorg, met eerbied bijna. Alsof ze iets was dat gekoesterd moest worden. Thomas boog zich over haar heen, zijn adem warm tegen haar buik.

Toen hij haar aankeek, knikte ze.

En ze voelde zijn mond.

Zacht. Warm. Nieuwsgierig.

Geen gehaast, geen gulzigheid. Alleen ritme en aandacht. Zijn tong bewoog met een soort eerbied, alsof hij wist dat verlangen ook iets is wat je moet eren. Lars zat achter haar, zijn lippen in haar hals, zijn handen op haar borsten. Zijn stem fluisterde tegen haar huid hoe mooi ze was, hoe goed ze smaakte, hoe bijzonder dit was — dit moment, dit delen.

Ze beefde. Haar lichaam kromp samen, haar adem stokte. En toen brak ze — zacht, schokkend, volledig.

Thomas veegde zijn mond af. Zijn ogen gloeiden, zijn lippen krulden in een hongerige glimlach.

“En dit,” zei hij, “was pas het begin.”

Nina lachte, nog buiten adem. “Ik wil jullie allebei,” fluisterde ze. “Maar wel één voor één.”

Lars kustte haar. Traag, diep. Hij gleed in haar met een vertrouwdheid die haar ontroerde. Alsof hij haar lichaam kende als een verhaal dat hij duizend keer had gelezen en toch steeds opnieuw wilde ontdekken. Thomas keek toe. Zijn hand op zichzelf, zijn blik rustend op haar gezicht, haar lichaam, haar beving.

Ze voelde zich gedragen. Vol. Alsof ze even geen keuzes hoefde te maken. Alles was hier. Nu. In haar.

“Wil je hem proeven?” vroeg Lars in haar oor.

Ze draaide haar hoofd. “Kom,” zei ze. En Thomas kwam.

Ze nam hem in haar mond zoals ze hem altijd al had voorgesteld: langzaam, vol aandacht, genietend van de macht, van het spel. Haar heupen bewogen mee met Lars, haar lippen gleden over Thomas.

Eén lichaam. Twee ritmes.

Alles voor haar.

Ze kwam opnieuw — sneller dit keer, krachtiger. Haar lichaam spande zich, haar stem brak in stukken. Lars volgde, diep en gulzig. Thomas eindigde met een zachte kreun, zijn warmte op haar buik achterlatend.

Even lagen ze stil. Een warboel van ledematen, dampend van zweet en zachtheid.

“Ik denk dat je douche voorlopig kapot mag blijven,” fluisterde Nina.

Maar ze zag het meteen. Thomas keek nog steeds. Zijn adem was rustiger, maar zijn ogen niet.

“Jij bent nog niet klaar,” zei ze tegen hem.

Hij kroop naar haar toe, voorzichtiger nu. Alsof hij wist dat alles wat hierna kwam alleen maar betekenisvoller zou zijn.

“Je mag me nemen,” fluisterde ze. “Voel wat ik voelde.”

En hij gleed in haar.

Langzaam.

Warm.

Zonder haast.

Ze voelde zijn adem, zijn zoeken, zijn verlangen. Eerst teder, alsof hij zich afvroeg of hij wel mocht. Toen vastberadener, met een ritme dat haar opnieuw naar de rand bracht. Haar nagels gleden over zijn rug, haar benen vouwden zich om hem heen.

Ze liet hem toe.

Helemaal.

Toen hij kwam, schokte zijn hele lichaam. Zijn gezicht verborgen in haar hals. Zijn handen stevig in de lakens, alsof hij zich vasthield aan haar en alles wat ze hem gaf.

Hij bleef nog even in haar liggen. Stil. Bevend. Echt.

En toen rolde hij naast haar. Uitgeput. Stil. Vol.

Nina keek naar links. Lars. Slaperig, tevreden.

Naar rechts. Thomas. Ogen dicht, een glimlach op zijn lippen.

Ze legde een hand op elke borstkas. Voelde hun hartslagen.

Haar buik was nog warm van wat ze hadden gedeeld.

“Volgende keer,” zei ze met een grijns, “mag ik kiezen wie als eerste mag.”

2. Schoolplein

Het begon met een blik.

Geen vluchtige of toevallige.

Een blik die bleef hangen, even, als een hand op je huid waarvan je niet weet of hij je uitnodigt of uitdaagt.

Hij stond daar, leunend tegen een paal naast de schoolpoort. Zonnebril op. Een beetje te nonchalant voor een doordeweekse dinsdag. Alsof hij zich niet hield aan de ongeschreven regels van het ouderschap — gehaast, vermoeid, praktisch. Nee, hij stond daar alsof hij tijd had. En dat viel op.

Sophie was net komen aanlopen. Hakken tikkend op de tegels, zonnebril in het haar, koffie in de hand. Haar humeur was nog

halverwege wakker. De ochtend was zoals elke ochtend: boterhammen, gymspullen vergeten, gehaast, gemor. Maar die blik van hem — die was anders.

Hun ogen kruisten elkaar. Eén seconde.

Lang genoeg om iets te laten trillen.

Kort genoeg om te kunnen ontkennen.

De dag erna weer. En de dag daarna opnieuw. Een glimlach. Een knikje. Geen woorden nodig. Maar hun ogen deden al het werk.

Het werd een klein ritueel. Tussen boterhammen smeren en agendapunten door. Tussen het gewone, een ongewone blik. Een soort geheime afspraak zonder woorden.

Op woensdag, nét voor de bel, stonden ze weer op dezelfde plek. Iets dichterbij dan normaal. Sophie voelde het tintelen nog voor hij iets zei.

“Jij bent ook altijd te vroeg,” zei hij met een scheve glimlach.

“Of jij te laat,” antwoordde ze, haar stem kalm, maar haar hart iets minder.

Hij stak zijn hand uit. “Mike.”

“Sophie,” zei ze.

Hun handen bleven net iets te lang vast. De warmte trok omhoog langs haar arm. Ze voelde het tot in haar borst. Iets verschoof. Geen grote beweging, maar wel definitief.

De bel ging. Kinderen stormden naar buiten. Hun eigen kinderen renden op hen af — zijn dochter met een knalroze rugzak, haar zoon met klei aan zijn trui. Even werden ze ouders. Maskers op. Maar tussen de maskers door: een blik. De blik.

Later, op de parkeerplaats, was bijna iedereen weg. Hun kinderen waren met vriendjes mee, speelafspraken waar geen ouder 'nee' op kon zeggen. Sophie liep langzaam naar haar auto, haar sleutel al in haar hand, toen ze hem zag staan. Mike, met zijn hand nonchalant op het dak van zijn zwarte SUV. Hij keek naar haar alsof ze nog niet klaar waren.

Ze bleef staan. “Alles goed?” vroeg ze, haar stem zachter dan normaal.

Hij stapte naar haar toe. “Je hebt nog vijf minuten.”

“Ik heb er tien,” zei ze, haar lippen krullend.

Zijn ogen gleden over haar heen. Haar rok, haar benen, de hand die de autosleutel stevig vasthield. Hij las haar gedachten alsof ze op haar voorhoofd stonden geschreven.

Hij zei niets. Opende gewoon de passagiersdeur. Een uitnodiging zonder uitleg. Ze stapte in, haar hart razend, haar huid al elektrisch. Hij liep om en schoof achter het stuur. De deuren vielen dicht met een doffe klik. De wereld verdween.